

LEGIE

Kristýna
SNĚGONOVÁ

František
KOTLETA

**RUDÝ
VRABČÁK**

FRANTIŠEK
KOTLETA

LEGIE

**RUDÝ
VRABČÁK**

František
KOTLETA

LEGIE

**RUDÝ
VRABČÁK**

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © František Kotleta, 2021

Cover art © Jiří Arbe Miňovský, 2021

Illustrations © Lenka Tarwari Jandová, 2021

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2021

ISBN 978-80-278-0052-0 (print)

ISBN 978-80-278-1131-1 (ePub)

ISBN 978-80-278-1132-8 (mobi)

ISBN 978-80-278-1133-5 (pdf)

*Kristýně Sněgoňové,
bez níž by nebyla nejen Legie,
ale dost možná ani já.
Děkuji. Za vše a navždy.*

V jedné předaleké galaxii

Vesmír je kruté místo. Právo na život má pouze ten, kdo si jej uhájí v boji. Taková jsou pravidla tam venku. Lidé se je dozvěděli v den, kdy na jejich planetu zaútočila invazní flotila civilizace enlilů. Krátká, ale tvrdá válka srazila lidstvo na kolena a udělala z něj otroky mimozemských dobyvatelů. Otroky, kteří si zaslouží život, jen pokud budou svým majitelům věrní a užiteční. Jenže lidé se nezdali. Kapitán české tajné služby František Moravec připravil plán na záchranu lidstva, který sice ztroskotal, ale jemu se podařilo aspoň získat starou nákladní loď, tajně vybavenou technologií tajemných rutašů – prastaré vesmírné rasy, jež se nyní skrývá před světem. Na lodi Kraksa pluje s ruským poručíkem Gerasimem, technikem Aloisem Vodičkou, mimozemšťankou Agou, italským kuchařem Giuseppem, tajemnou Amandou, unesenou mimozemšťany dlouho před začátkem invaze, a polskou profesorkou Dankou Krasiński, která by tam nejraději vůbec nebyla. A s odhodláním škodit enlilskému impériu a jeho bitevním flotilám.

Ano, na první pohled to není nejostřejší posádka, ovšem není všem dnům konec a lidé koneckonců vždycky dokázali překvapit. Zvláště když našli útočiště v práci pro vesmírnou mafii.

Planeta milionů čmelíků

„Do prdele,“ ozval se ve vysílače v mém uchu Vojtechovsky.

Zrovna jsem pohledem hodnotil mimozemšťanku nesoucí tác s jakousi třaslavou hmotou. Na mimozemských mejdanech musel být člověk extrémně opatrný na to, co si strká do úst. Ta rosolovitá věc totiž úplně klidně mohla pocházet z útroh vysokého hubeného tvora posetého desítkou bradavek, který se s podnosem graciózně pohyboval mezi hosty. Něco jako: „*To kafe je moc silný, stříkněte mi do něj trochu mléka.*“

„*Z osmé nebo desáté bradavky, pane?*“

„Z prdele. Jde o to, jestli ta věc je z prdele,“ opravil jsem Gerasima při pohledu na mimozemšťanku – nebo mimozemšťana? –, ale pak mi došlo, že dost možná řeší něco jiného než obsah táců s jídlem a že práh odporosti má ostatně nastavený někde jinde.

„Nataša,“ odvětil.

„Cože?“ nechápal jsem.

„Nataša, kurva, Nataša Alinová. Jo, ta kurva Nataša, kurva,“ vysvětlil. Zatajil se mi dech. Další „kurva“ jsem nepotřeboval. Přestal jsem

si všímat mimozemšťanky i podnosu s podezřelou hmotou a rozhlédl se okolo. Sál o velikosti několika fotbalových stadionů byl plný bytostí rozličných ras.

„Nedal sis to halucinogenní želé, před kterým nás varovala profesorka? Sežere ti to půl mozku. Půlka z ničeho je fakt málo, Gerasime,“ zavrčel jsem nervózně.

„Je to ona, věř mi,“ ozval se mi v uchu jeho hlas.

„Kde jsi?“

„Kde jsi?“ zopakoval jsem po chvíli.

Spojení bylo hluché.

O tři týdny dříve

„Amando, přihraj!“ zařval jsem na dívku, zatímco se mi podařilo zablokovat Vodičku, který jí před chvílí obloukem hodil míč. Dědek měl ve svém věku slušnou páru, když dal za sebou dva koše za tři body. Rutašská ozdravná terapie na něm odvedla dobrou práci.

„Amando!“ křiknul jsem a rozběhl se ke koši. Měli jsme jenom jeden. Ani to nebyl koš, jen kolo z ocelového prutu, který Aga snadno ohnula a připevnila k odpadní rouře. Nikomu to ale nevadilo. Hřiště jsme si vytvořili v jednom z mnoha nákladových hangárů. Hrou jsme zaháněli

nekonečnou nudu posledních týdnů. Našli jsme útočiště na Planetě milionů čmelíků, kam jsme se zašili, abychom na chvíli zmizeli z vesmíru. Šlo o jednu z domovských planet huntů, vesmírné drůbeže, pro niž jsme pracovali. Název nelhal. Nekonečné stepi byly domovem obrovského množství jakýchsi přerostlých okřídlených roztočů, které huntové na romantických procházkách požírali. Protože agresivní havěť pro změnu požírala nás a my neměli ochranu pevné kůže a hustého peří, museli jsme zůstat zavřeni v lodi.

„Amando!“ zařval jsem potřetí, ale pak jsem dostal od Agy ránu ocasem. Vyrázilo mi to dech a já se složil k zemi.

„Uh, uh,“ snažil jsem se všem oznámit, že knock-out ocasem je naprosto proti všem pravidlům NBA a takový Magic Johnson by se ho nikdy nedopustil, ale nikoho to nezajímalo. Útok nepřátelského týmu složeného z Vodičky, profesorky a ještěrky se rozběhl zastavit Amandu, zatímco Gerasim takticky vyklidil prostor. Aga se ohnala ocasem i po mladé Španělce. Dívka se mu ovšem vyhnula a pak udělala něco nesku-tečného – vyskočila do vzduchu, jednou nohou narazila do Ažina ramene, od něj se odrazila a dala koš.

„Vyhráli jsme!“ zařval Gerasim.

Samozřejmě z bezpečné vzdálenosti od Agy. Ještěrka moc neuměla prohrávat. Vůbec v ničem. Vodička si nedávno vytiskl karty a naučil ji dětskou hru zvanou *Autobus*. Po své první prohře všechny karty roztrhala a stála patrně jen kousek od toho, aby je Vodičkovi narvala do pusy a donutila ho je sníst. Nikdo už tak neměl odvahu s ní hrát nic jiného než *Kdo si u oběda upšoukl*.

„My jsme vyhráli?“ zeptala se nevěřicně Amanda, míč už zase pevně v ruce. Udýchaná profesorka pokývala hlavou. Dívka výskla a znovu se skokem odrazila od Ažiných šupin. Místo na koš skočila na jednu z velkých kovových beden, složených na okraji hřiště.

„Huá, huá!“ povykovala Amanda. Strhla ze sebe tričko a roztočila ho nad hlavou. Vodička s Gerasimem na to fascinovaně hleděli.

„Vidím, že jste si našli zábavu na své úrovni,“ ozval se za mnou Giuseppeho hlas. Lodní kuchař tam nestál sám.

* * *

Za ním se vyjímal Aštar, šéf Huntské obchodní společnosti, tedy organizace, pro niž jsme pracovali. Na Zemi by se jí říkalo mafie. Podíval se na mě, Vodičku i Gerasima v našich propocenných ušmudlaných trikách, na nehnutě stojící

Agu i vřískající Amandu, která nehodlala s vítězným tancem a natřásáním svých mladých pevných prsou přestat ani před zraky nových návštěvníků.

„Co zde provádíte?“ zeptal se hunta.

„Náboženský rituál. Velmi duchovní věc,“ odvětil jsem.

Při styku s mimozemšťany jsem už dávno pochopil, že vysvětlovat cokoliv složitějšího spojeného s lidskou činností nemá moc smysl. Kupodivu však byly některé kulturní fenomény společné prakticky všem bytostem v celém širém vesmíru. Každá civilizace znala koncept něčeho vyššího. Jistě, zpravidla se to omezovalo na zákazy masturbace a krvavé tresty za zločiny typu „věří v něco jiného než my“, ale i nejvyšší civilizace braly náboženskou víru vážně a zároveň s tím uznávaly i sebešilenější teologii.

Giuseppe se ušklíbl, ale po boku se mi objevil Gerasim vážně pokyvující hlavou.

„To je naše modla,“ ukázal k improvizovanému koši. „A posvátný relikv,“ pohodil hlavou k míči, s nímž Amanda prováděla vítězný tanec. Na to, že ho Vodička vytvořil při experimentech s našimi výrobčíky, byl skoro jako profesionální basketbalový míč.

„Čeká se od nás nějaká účast?“ uhladil si Aštar pera na hrudi a druhý hunta se nervózně

ošil. Přitom mu z peří v podpaží vyletěl místní čmelík, velký jako pozemský sršeň. Hunta ho zkušeně lapil a s mlasknutím sezobl.

„Měli byste se poklonit modle,“ pronesl vážně Gerasim. Giuseppe jen protočil oči v sloup.

Oba huntové se hluboce uklonili. Amanda zmlkla.

„Můžeme si promluvit na méně posvátném místě?“ zeptal se Aštar.

„Odvedu je do strategické místnosti,“ řekl kuchař a rázně se otočil. „Vy se mezitím pokuste začít se chovat jako lidé,“ zamumlal, ovšem tak, abychom ho slyšeli.

* * *

„Lituji jedné věci, maso,“ pronesla dosud mlčelivá Aga.

„Ano?“

„Že vaši planetu už obsadili enlilové. Jinak bych tam nejraději vtrhla a všechny vás vybila. Nemůžete alespoň chvíli...“

Patrně chtěla říct něco jako „brát věci vážně“, ale Amanda ji trefila do hlavy míčem.

„Gól?“ zeptala se.

„Lojzo, dostaň ji dolů, a ať se zase obleče,“ obrátil jsem se na Vodičku a ukázal na bednu, z níž se dívka vzápětí saltem vrhla dolů. V tu chvíli

jsem si všiml značky, kterou používali rutašové, skrytá pavoučí civilizace, jež nám pomohla vybavit ukradenou nákladní loď pořádným motorem a vyspělou technologií k otevírání uzlů – otvorů v neviditelných vesmírných proudech, jimiž se dalo zatraceně rychle cestovat. Šlo o nejstřeženější tajemství rutašů a občas jsem si musel přiznat, že nás Apulunaš vážně moc neznal, když nám něco takového svěřil.

„Co to vlastně je?“ zeptal jsem se.

„No,“ Vodička se ošil.

„No?“ popohnal jsem ho nervózně. Ta zatracená vesmírná drůbež nerada čekala.

„No, to nám tu nechali rutašové. Ještě jsem neměl čas to nainstalovat.“

„Gól!“ zařvala Amanda a trefila mě míčem do hlavy. Ten se ode mě odrazil a opět trefil chanu.

„Za tohle všechno bude tvá smrt dlouhá a bolestivá, maso,“ zavrčela Aga a vyrazila pryč.

* * *

Strategická místnost byla jedna z největších ložnic původní posádky. Když jsme teď měli konečně trochu klidu, vyčistili jsme ji a vytvořili z ní něco jako společenský prostor. Dokonce jsme sem nainstalovali sedačky a velký stůl

s holografickou projekcí. Gerasim tomu zarputile říkal klubovna, ale pak naštěstí zasáhla profesorka Krasiňski. Prohlásila, že označení *strategická místnost* má mnohem větší styl a hodí se k vesmírné lodi, zatímco *klubovna* je místo, kde si pubertální chlapci vyprávějí vtipy o prdění a onanují, což je činnost, kterou doufá, že zde neprovádíme. Tím mu definitivně zarazila kdykoliv a při jakékoliv příležitosti slovo klubovna byť jen vyslovit.

„Na co se díváme?“ zeptal jsem se při pohledu na hologram.

„Planeta tisíců světel,“ promluvil konečně Aštarův společník.

„To je něco jako Planeta milionů čmelíků?“

„Gerasime,“ odsekla důrazně profesorka a Rus zmlkl.

Posadil jsem se v klidu do křesla a napil se kafe. Tedy růžové vody z rutašského mixéru. Ten byl jednou z nejcennějších věcí na lodi. Růžová tekutina totiž obsahovala dost minerálních látek a kalorií na přežití. Získali jsme sice nějaké suroviny a sušený rostlinný protein, ale ať z nich kuchař Giuseppe připravil cokoliv, chutnalo to jako separát, který nám vařil, ještě když jsme enlilům otročili na těžební planetě.

„Místní obyvatelé jí říkají Karchemiš, ale všichni ostatní Planeta tisíců světel. Když se

na ní ocitnete, v noci kromě hvězdnaté oblohy uvidíte i tisíce obranných stanic, které karové kolem své planety vypustili,“ řekl a bitevní stanice se jako na povel na hologramu rozsvítily.

„Slušná Maginotova linie,“ hvízdal Vodička, aniž by mu mimozemšťané mohli rozumět.

„Karchemiš přežil mnoho velkých uzurpátorů, kteří se prohnali kolem jejich sluneční soustavy. Za několik staletí také udělal své obranné systémy mnohem lepšími a vražednějšími. Rozlámali si o ně zuby mnozí nájezdníci. Teď se ale nachází už hluboko za hranicí území enlilského Společenství a podle našich informací se Společenství chystá ten osten ve své patě vytrhnout za každou cenu. Je to prostě čmelík, který sice umí kousat a bodat, ale je příliš chutný na to, abyste jeho lov vzdali,“ vysvětlil hunta.

„Zasraný švestky,“ zavrčel jsem a dopil kafe. Dostal jsem chuť ještě na jedno, ale nechtěl jsem ho přerušovat. Mé zaklení přešel a na hologramu se objevilo patrně hlavní město.

„Chatuš je sídlo Císařovny, která Karchemiši vládne. Několik karů už dávno pochopilo, že planeta je ztracena, a teď hledají způsob, jak z ní dostat co nejvíc svého bohatství, které by jim mohlo zajistit dobrý život na planetách daleko z dosahu enlilů,“ pokračoval hunta.

„A vy to bohatství dokážete zpeněžit a ten život jim zajistit – za patřičný poplatek, že? Není to amorální?“ prohlásila profesorka a všichni v sále se na ni nechápavě ohlédli.

„Amo... co?“ zeptal se Aštar.

„Paní Krasínski se přerekla. Chtěla říct, že je to samozřejmě od vás velmi chvályhodné, že těm karům pomáháte se stěhováním jejich majetku,“ pronesl jsem a několika gesty zkusil naznačit Vodičkovi, aby Polku ideálně omámil chloroformem. Pořád nějak nepobrala, že pracujeme pro mafii.

„Vy jste stěhováci, co to zařídí,“ ukázal na mě Aštar svým peřím. „Císařský čistič křidel má několik kontejnerů... svého domácího vybavení a také oblečení, které potřebuje rychle odvézt. Vaše loď...“

„Vzdorující,“ doplnil jsem její jméno, zatímco Gerasim s Vodičkou zároveň vyhrkli: „Krakna.“

„Tahle nenápadná rozvrzaná věc je na to ideální. Císařovna pořádá tradiční Setkání samic. Bude tam plno cizích lodí. Téhle si nikdo nevšimne,“ pokračoval Aštar.

„Samic?“ ujistil se Rus.

„Karchemiš má dlouhou tradici matriarchátu. Tradiční Setkání samic se koná po tisíciletí. Vždy jej navštěvují významné samice ze stovek

planetárních soustav, se svými otroky,“ vysvětlil Aštarův kolega.

„Zařídím...“

„Vy ne,“ zarazil Aštar Agu.

„Karové jsou v hostech velmi vybíraví. Chanové ani huntové nemají na Planetu tisíců světél přístup.“ Mafián udělal dramatickou pauzu a jeho kolega vyvolal do holografické projekce mimozemský druh karů. Vypadali jako přerostlá kombinace motýla a lučního koníka. „Vzhledem ke své podstatě nemají naše druhy úplně v lásce,“ prohlásil a podíval se na Amandu a profesorku. Rozhodování mu netrvalo příliš dlouho.

„Tradicí je vždy samice a tři otroci. Na setkání se s vámi spojí Císařský čistič křídel a vy odvezete všechno, co bude potřebovat. Není to nic náročného. Proto tu práci uděláte vy. Zvládnete přitom nevyhodit do povětří celou planetu, že ano?“

S Gerasimem jsme oba sklopili zrak.

„Postarám se o to,“ pronesla rozhodně profesorka.

Pochybuji, že tomu sama věřila.

Samci a samice

„Věděl jste, že když se nějaký kar zprotiví své vládnoucí samici, useknou mu jeho rozmnožovací nástroj?“ prohlásila profesorka, zatímco si přehrávala informace, které dostala od huntů. Planetu milionů čmelíků jsme dávno opustili a teď jsme zkoušeli ve strategické místnosti jíst cosi jako dušenou mrkev. Šlo o nějakou zeleninu, která tam rostla a podle všeho pro nás měla být jedlá. Nebyla. Alespoň ne v té podobě, v jaké jsme ji měli na talíři. Rozvařené oranžové kostičky plavaly ve žluté šťávě. Vypadalo to jako něco, co byla původně dýně, než ji snědlo a vyblinkalo batole.

„Už vím, co jedli v gulagu,“ pronesl Gerasim, aby zaplašil tu děsivou informaci od paní Krasínski.

„Mohla bych dostat přidáno?“ hlásila se nadšeně Amanda. Měla misku dokonale vylízanou.

„Aha?!“ ozval se vítězně Giuseppe.

„Amanda žila v rozpadající se ZOO a jedla všechno, co její klecí neproběhlo dostatečně rychle. Její stravovací návyky nejsou tak úplně standard, který bych chtěl na lodi mít,“ podpo-

řil jsem Gerasima, ale Giuseppe mě ignoroval a pyšně nandal Amandě plnou misku.

„Běžná karská žena má okolo deseti mužů,“ pokračovala profesorka, která zase ignorovala naše maskulinní poštuchování.

„Jak stíhá se všemi spát?“

Tohle téma Gerasima pro změnu zaujalo.

„Nestíhá. Spí jen s těmi nejmladšími. Ostatní mají useknutý penis. Zdá se, že samice karů jsou dost popudlivé,“ prohlásila a podívala se na Gerasima takovým pohledem, jako by chtěla naznačit, že on si takovou věc zasloužil už dávno.

„Myslím, že jsem dojedl,“ řekl Gerasim a odložil misku na stůl.

Amanda se na ni vrhla a překlopila ji do té své.

Raději jsem vyrazil na můstek, kde jsem zpravidla měl alespoň trochu klid. Loď díky znalostem od rutašů, implantovaným do mozku, ovládal Vodička a nikdo mu do toho moc nekecal. Možná tak Amanda, která mu tam nosila růžové kafe a rozhazovala šroubováky.

Letěli jsme zrovna v jednom z vesmírných proudů, takže se loď řídila prakticky sama. Vodička něco promítal nad jedním z rutašských pultů. Šlo o základní schéma Kraks... Vzdorující.

„Bolí mě hlava,“ podrbal se na zátylku.

„Z té věci, co nám naservíroval Giuseppe, tě bude brzy bolet něco jiného,“ ušklíbl jsem se a tiše se pomodlil, aby neobnovil svůj zvyk ze starých časů do jídla mi močit.

„To ty informace od rutašů. Vyfutovali mi mozek technologií, ale je to v mnohém jiné než cokoliv, co znám. Můj mistr z Vítkovic vyprávěl, že tam jako kluk vyráběl pro wehrmacht tanky. To jsou jednoduché věci, kterým rozumím, ale tohle...“ pokrčil rameny.

„Co to vlastně je?“

„Zbraňový systém. Apulunaš navrhl, jak to všechno poskládat dohromady s enlilskou technologií Kraksny.“

„Vzdorující,“ namítl jsem automaticky.

„Ale mně z toho jde hlava kolem,“ povzdechl si. „Ono se to díky těm malým robotům mašinám, co nám dodali, namontuje prakticky samo, ale musím to synchronizovat s tímhle,“ pohodil rukou k ovládacím pultům na můstku. „Z téhle lodi to udělá vražednou mašinu, ale předtím mi z toho praskne kebulé,“ dodal. Před dalšími nářky ho zastavilo červené světlo, které se rozblíkal na jedné z obrazovek.

„Jsme tady,“ prohlásil a na volném prostoru nad přístroji se objevil pohled, který snímaly naše... sakra, co to vlastně snímalo? Kamery? Dálkové senzory? Snažil jsem ty věci pojmeno-

vávat pomocí pozemských analogií, ale větší na těch analogiích se nacházela od reality dál než Brno od slušného piva.

Než jsem se stačil Lojzy zeptat, jak se říká věcem, díky nimž vidíme daleko, spatřil jsem úchvatnou scenérii. Blížili jsme se k jediné osamělé planetě v solárním systému a kolem ní kroužily jako malinké satelity tisíce podivuhodných konstrukcí. Některé vypadaly staré, omlácené malými meteority a ošlehané pradávnými boji, jiné kompletně nové a na několika bitevních stanicích se už od pohledu usilovně pracovalo.

„Zaměřili nás,“ ohlásil Vodička. Celý můstek začal vysílat varovné signály.

„Dopravní loď Huntské obchodní společnosti. Vezeme ctihodnou samici Krasiňski na setkání s Císařovnou,“ pronesl jsem do komunikátoru připravenou frázi a o pár sekund později přestal můstek blikat.

Ulevilo se mi. Ne na dlouho. Za mnou totiž mrskala ocasem Aga. Měla na sobě jenom dva kusy látky. Chodila tak pravidelně. Přišlo mi to podivně zvířecí. Možná to tušila a dělala mi to schválně.

„Utíká čas,“ řekla.

„Čas utíká pořád. Je to jeho podstata. Alespoň v einsteinovském vesmíru,“ odvětil jsem neurčitě. Netušil jsem, kam tím míří.

„Ale tenhle čas utíká marně a zbytečně, maso. Jsem tu jako v kleci. Teď budu čekat se starcem a šílenou dívkou, až se vrátíte, a co bude pak? Jak mám naplnit kor-fa? Nechci zde zestárnout čekáním na to, až ti zachráním život, abych tě pak mohla konečně zabít, jak si zasloužíš.“

Ne že bych byl zrovna expertem na chování chanských samic, ale i úplný idiot by poznal, že je vzteklá jako matka na mateřské, které někdo ukradl flašku vína.

„Postavil ses enlilům, ale to už je dávno. Co děláš teď? Převážíš zboží pro hunty? Už jsi jim přivezl klobouk. Zítra tě pošlou pro brašnu na peří. Nakonec budeš obchodovat s biblaky.“

Podíval jsem se na Vodičku. Jen pokrčil rameny. Netušil jsem, co je to biblak, ale muselo jít o něco hodně ponižujícího. Patrně suspensor na huntské kloaky. Jinak ale měla pravdu. Čas utíkal a z nás se stali poslíčci pro mafii.

„Uděláme svou práci a pak se uvidí,“ odpověděl jsem nakonec.

„Anebo poruším pravidla a až se vrátíš, zabi ji vás, abych byla svobodná.“

„Gól?“

Ve vstupním otvoru se objevily profesorka a Amanda. Obě fascinovaně zíraly na obraz, k němuž jsme letěli.

„Nikdy bych netušila, že něco takového uvidím,“ vzdychla profesorka a na chvíli nás vytrhla z napjaté debaty.

Aga se naštvane otočila, párkrát přitom mrskla ocasem nebezpečně blízko mého obličeje a odešla pryč.

* * *

Aštar měl peří všude. Zatímco většina plavidel musela zastavit u jedné z bitevních stanic na oběžné dráze a cestovat na povrch nějakým výsadkovým modulem, ta naše mohla až na Planetu tisíců světel. Skončili jsme v obrovském kosmickém přístavu plném stovek roztodivných lodí. O většině z nich netušila ani Polka, komu patří. Některé vypadaly podobně jako ta naše – hodně z nich vycházelo z designu, který jsem viděl u lodí Společenství, ale kousek od nás stála prostá štíhlá černá roura, která působila temněji než vesmír sám. Naproti se třpytila koule jakoby z čistého křišťálu a nedaleko stála obří loď vypadající jako děsivý zelený brouk s osmi páry křídel.

„Likhové. Někdy bych se s nimi chtěla setkat,“ zasnila se profesorka a seskočila z rampy na povrch Karchemiše. Měl jsem podobně svíravý pocit jako u každé planety, kde se dalo

díky biočipům dýchat. Nejdřív jako bych se dusil, ale pak jsem si zvykl. Hlavně mentálně, protože můj organismus dostával stejně namixovaný vzduch jako na Zemi. Každá planeta ale jinak voněla. Tahle trochu jako šeršky.

Danka Krasiński na sobě měla dlouhé červené šaty upnuté až ke krku. Vypadala v nich neskutečně šik. Já, Giuseppe a Gerasim jsme si oblékli černá saka a dlouhé kalhoty. Aštarův pobočník, kterému jsme tajně říkali pan Zobáček, nám doporučil nějaký tradiční oblek naší rasy a na tomhle jsme se shodli. Gerasimův návrh kozáckého obleku i s papachou a šavlí byl smeten ze stolu velmi rychle. Vše jsme vytvořili pomocí výrobníků a už na třetí pokus se v tom dalo chodit a moc to nekousalo. Ohlédl jsem se do nákladového prostoru. Stála tam Aga a sledovala naše záda. Zamrazilo mě. Musíme to tu opravdu rychle vyřídit a pak zjistit, co vlastně s ní. Snad mezitím Vodička nerozebere loď na šroubky ve snaze instalovat všechno, co nám rutašové dali, a Amanda nevybrakuje dráty z řídicího pultu, aby z nich Vodičkovi upletla náramek.

„Dominantní samice z Huntské obchodní společnosti?“

Otázku položila štíhlá karka, která na nás čekala kousek od lodi. Doprovázeli ji dva mo-

hutní samci. Zatímco ona měla na sobě něco jako bílou tógu, oni tu stáli nazí. Jen v jedné ze svých horních končetin svírali jakési černé nástroje. Předpokládal jsem, že jsou to zbraně na bázi palseků. Prostřední pár končetin měli kolmo dolů k tělu, které stálo na mohutných nohou. Vlastně mi připomínali luční koníky, i když trochu chlupatější. Rozhodně ale měli hmyzí podstatu. Chápal jsem, že některé živočišné druhy na své planetě nechtěli vidět. Já být něco jako luční hopík, také bych žádné ještěrky a ptáky netoleroval. Ještě že mezi námi nebyl žádný Číňan.

„Nikde nevidím žádného... však víš co, fanfulíka. Myslíš, že ho mají useknutého?“ zašeptal Gerasim. V obou rukách nesl plastové kufry, stejně jako já. Giuseppe, kterému to v saku nečekanáě slušelo, držel profesorce spodní lem šatů. Ne že by se Vodička stal šíleným návrhářem, prostě mu to nějak nevyšlo a z výrobníku vylezlo něco, co mělo cosi jako vlečku, která se musela držet, aby se neválela po zemi. Nejen že by se hned zašpinila, ale při naší šikovnosti bychom na ni já nebo Gerasim brzy šlápli a způsobili tak profesorce nový šok v podobě nečekanáého pádu k zemi. Naštěstí nikdo cizí netušil, jak má pozemské oblečení vlastně vypadat.

Místo odpovědi jsem jen pokrčil rameny. Profesorka si totiž s karkou vyměnila pár zdvořilostních frází a pak nás uvítací delegace odvedla k otevřenému vznášedlu. Nastoupili jsme. Šlo o bílou kapsli, která připomínala kapku vody. Dalo se v ní sedět na pohodlných blobech. Zatímco karka si sedla jako první, její samci zůstali beze slova stát. Pro jistotu jsem pomohl profesorce posadit se, aniž by si roztrhla šaty, a pak jsme se postavili vedle ní.

Kapsle se vznášela zvláštním klouzavým pohybem. Připomínalo mi to malou loďku poskakující na vlnách. Z vesmírného portu jsme se dostali k městu.

„Chatuš,“ vydechla Polka a vstala, aby se mohla lépe podívat skrz průhledné oválky v kapsli. Všude, kam jsme dohlédli, se tyčily štíhlé oblé stavby rostoucí do neskutečné výšky – možná i jeden kilometr.

„Vidíte, jak...,“ profesorka nás patrně chtěla o něčem poučit, ale pak si uvědomila, že se v kapsli nenacházíme sami, a posadila se.

„Transportní slza je velmi stabilní. Nemusíte se bát obdivovat dílo našich předků vestoje,“ pronesla karka, která nás provázela. Samozřejmě jen směrem k Dance Krasiński, která se tak nadšeně znovu vydala k oknu, aby mohla sledovat svět pod námi.

O půl hodiny později jsme přistáli u císařského paláce. Připomnělo mi to pekingské Zakázané město. Svrchu šlo snadno vidět celý areál obehnaný mohutným valem. Uvnitř se rozkládala široká kruhová stavba s průhlednou střechou, o rozloze nějakých dvaceti fotbalových hřišť. Na jejím konci se zvedala bariéra dalších, na ni přilepených staveb. Karka nás vysadila před jednou z nich a podala nám malý černý obdélník, který sloužil jako navigátor i klíče k našemu pokoji. Profesorka po cestě dvakrát zabloudila. Ne že by navigátor fungoval špatně, ale museli jsme ji korigovat, jak fascinovaně zírala na všechny ty mimozemšťany hemžící se okolo nás a vyrážela je důkladně pozorovat navzdory hlášení navigátoru o špatném kurzu. Potkávali jsme nepřeborné množství pozoruhodných bytostí hemžících se chodbami k místům, kde měly složit hlavu před nočním zahájením Setkání samíc. Většinou se kolem nás ale míhali karové.

„Hele, tenhle ho má,“ štouchl do mě Gerasim. Za normálních okolností by ho profesorka zpražila pohledem, ale teď právě zírala na osminohou larvu zahalenou ve svítivé kombiněze, cupitající kousek od nás. Na Zemi bych, být to menší, tvora bez okolků zašlápl, ale tady šlo patrně o nějaký hyperinteligentní druh ovládající deset planetárních soustav.

Do našeho pokoje jsme se naštěstí nakonec dostali.

* * *

„Vy!“ vykřikla překvapeně profesorka, když se Giuseppe pohodlně rozvalil na jedinou postel v místnosti. Kolem ní se na zemi nacházelo jen několik tenkých dek. Nemusel jsem být expert na mimozemské kultury, aby mi došlo, že pořádné místo na spaní tu mají jen samice.

„Zbraně jsou v paláci zakázané!“ vysvětlila své pohoršení po chvíli.

Z kufrů jsme totiž s Gerasimem začali tahat arzenál, který Vodička vyráběl přednostně, takže pak neměl čas poladit večerní róbu Danky Krasiňski.

„Nikdo nám to neřekl,“ pokrčil jsem rozšafně rameny.

„Říkala jsem vám to snad pětkrát,“ dupla naštvaně nohou a podívala se na Rusa.

„Říkala,“ sklopil nervózně oči.

„Dobře, říkáte jste to. Ale předpokládal jsem, že nám to říkáte jako zajímavost, ne, že to po nás chcete,“ vysvětlil jsem a rozklapl nejtěžší z kufrů. Byl v něm kulomrd, nejlepší vynález rutašů. Šlo prakticky o stovky let starou muzeální relikvii z časů, kdy ještě bojovali, místo